

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

Supliment la foala „Lumina Satelor“ | Un număr din foale costă: Lei 2·50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Lei.

O critică jignitoare.

P. S. Sa, episcopul Aradului, Grigorie Comșa, publică în foia eparhială de acolo (»Biserica și Școala«), câteva aprecieri asupra mișcării Oastei Domnului. În unele puncte, aceste aprecieri trec într-o critică jignitoare care nu poate rămânea fără răspuns.

Ocupându-se cu unele părți din cartea despre Oastea Domnului, P. S. Sa părintele episcop începe prin a spune că »la pagina 163, din cartea Oastea Domnului, o cântare preamărește pe preotul Trifa«.

Am rămas uluit cind a cestă jignitoare observație și deschid în grabă cartea să aflu unde și cum s'a strecurat acest lucru. Găsesc o poezie — nu cântare — ce conține următoarele »crimale« rânduri:

Adusu-mi-am aminte.

Adusu-mi-am aminte
De vremile dinainte
Când oamenii se iubeau
Să timpiți bune erau,
Dar lumea s'a schimbăt
Să oamenii s'au stricat.
O! Cerescute Părinte
Eu te rog de tot ferbinte,
Să 'ntărești cu sănătate
Pe păstorul de departe
Din partea apusului
Din târgul Sibiului,
Ce ne dă Lumină mare
Să pricepem orișicare
Că ne-așteaptă amară moarte.
Să om avea mare păcat
Dacă 'n samă n'am băgat,
Vorbe măndre și frumoase
Predici, rugăciuni duioase,
Li-o tradus cu încocare
Să priceapă orișicare.
Ascultați acestea toate
Neamuri multe și noroade
Neamuri, rude, părinți, frați
Ascultați și lăcrămați
Domnului sfântă rugății,
Să ne-ajute cu tărie
Să luptăm cu bărbătie,
In contra păcatelor
Să într'ale sudamelor
Ca să fim adevarări
Creștini buni și luminați
Domnului sfântă închinății.

Alex. St. Catargiu,
Capucodrului, Bucovina.

Ce spune această poezie? Spune foarte clar, cum un suflet care a aflat măngăere și întărire sufletească în munca de evanghelizare dela Sibiu, se roagă bunului Dumnezeu să întăreasă sănătatea celui ce face această mișcare. E aici recunoștința și bunăcuvînta țaranului nostru față de binefăcătorii lui sufletești.

Iubitorilor frați ostași! A treut un an de zile de când zac pe patul suferințelor cu sănătatea zdruncinată. De sigur, nu în chefuri și petreceri lumești mi-am ruinat sănătatea, ci pe-

trecând noptile lângă cuvântul lui Dumnezeu spre a-l preface în pâine sufletească pentru cei flămâni. Vă rog însă acum, stăruitor, să nu vă mai rugați pentru mine și sănătatea mea căci iată acest lucru e timbrat ca o »preamărire« a mea personală. Spune acest lucru un episcop și trebuie să-i dăm crezământ.

P. S. Sa părintele episcop, spune apoi mai departe că anumite locuri din cartea cu Oastea Domnului ar fi de nuanță protestantă (păcatele mele, pe urmă mă pomenesc că sunt și »protestant«). Un astfel de loc — spune P. S. Sa — e cel »dela pagina 39 unde pr. Trifa, îndeamnă păcătosul să îngenuncheze sub dururile ce izvorăsc din jertfa Crucii... deci aici este curat protestantism« (extraordinar!). »La pag. 41 iarăși protestantism. Zice că să-ți altoești ramura vieții în buciumul Lui (Isus), să te predai Lui și să începi o viață nouă cu El (păi, această asemănare a spus-o însuși Mântuitorul!)... și alte — extraordinare — dovezi cu cari ne vom ocupa pe larg în alt număr.

Acum vom spune pe scurt numai atât: în lucrarea ce o facem, noi ne avem — precum a spus-o foarte bine preiaubitul nostru vestitor și sprijinitor, părintele Arhim. Iuliu Scriban — metoda noastră, feliul nostru de lucrare. Cum spune păr. Scriban, câmpul de lucru este foarte larg; fiecare își alege o parte căci doar tot nu-l poate cuprinde.

Probabil, P. S. Sa părintele episcop nu e mulțumit cu felul nostru de a lucra. Noi îngăduim acest lucru. În fiecare lucrare, pot să fie și greșeli, dar aceste trebue arătate cu temei, cu bunătate și bunăvoiță, altcum ele jignesc.

Am putea, spre pildă, să spunem și noi că în lucrarea ce se face la Arad, cu combaterea sectarismului, este și o mare greșală care împedecă orice rezultat pozitive. Lipsesc din acea lucrare *dulceața evangheliei, dulceața dragostei creștine* (ce frumos spune despre această cerință predica sf. Ioan Gură de aur, pe care o dăm în acest număr la pag. 2). *Violența* pe acest teren, duce tocmai la rezultatul contrar (avem la îndemâna în privință

aceasta amănunte foarte caracteristice, tocmai de prin părțile Aradului).

Așadar, fiecare lucrare cu defectele și scăderile ei, dar aceste trebue arătate totdeauna cu dragostea îndreptării, nu cu jigniri.

Pe căt știu eu, mișcarea Oastei Domnului a făcut cele mai bune servicii și în eparhia Aradului, unde sectarismul își

are un cuib vechiu și face ravagii mai mari.

Pe patul meu de suferință, așteptam să-mi vie vre-o măngăiere de prin părțile acele. Și iată mi-o venit, ca să se adereverească încă odată vechiul adevăr că plata și răsplata jertelor este sus la Domnul și Mângăietorul nostru cel bun.

Geoagiu-Sanator la 15 Maiu.
Preot I. Trifa.

Priviți la natură!

*Iarba înverzește,
Codrul înfrunzește
Si 'ntreaga natură
Se împodobește.*

*Numai omul singur,
Măreața făptură,
Stă adesea'n urmă
Chiar și de natură.*

*Câți oameni pe lume,
Duc până la moarte
O viață tristă,
In negre păcate!*

*Pentru dânsii, ziua
E fără lumină,
Căci ochii lor cată
Numai jos spre tină.*

*Ei nu știu sărmăni
Cum să se înnoiască;
Ei, nu pot să vadă
Patria cerească.*

*Omule! Cu Domnul
Viața ți-o trăește
Si în orice clipă
Tu te înoește!*

I. Tudusciuc, învățător-ostaș al Domnului, Brăhășoaia—Vaslui.

Evanghelia iubirii, iertării și răbdării pusă în faptă.

Doi oameni se certau... Adică, la drept vorbind, unul numai, certă pe celălalt.

Zicea:

— »Ce? credeai că eram sincer cu tine? Nu, nu eram, îmi râdeam de tine...«

Celalt, blajin, îi răspunse, ridicând ochii spre cel rău:

— »Știam...«

— »Iți aduci aminte când îți spuneam că te iubesc. Mințeam...«

— »Știam...«

— »Când ți-am dat ajutorul acela bănesc, am făcut-o din milă, să te umilesc...«

— »Știam...«

— »Te-am înșelat când ți-am spus că am admirăție pentru lucrările tale...«

— »Știam...«

— »Cu cărțile tale am învelit brânză...«

— »Știam...«

— »În ziua când te-am felicitat pentru isbândă ta, îmi băteam joc de tine...«

— »Știam...«

— »Dușmanilor tăi le-am

dat mâna de ajutor, să te lovestească...«

— »Știam...«

— »Eu însuși ți-am pregătit cursa în care să cazi...«

— »Știam...«

Cel ce lovea atât de tare într'un suflet de om, se opri, dintr'odată, ca fulgerat de-o nevăzută mâna.

Căscând ochii, șueră vorbele:

— »Cum? Tu știai de toate acestea, să ai tacut?«

— »Da...«

— »...și m'ai primit mai departe lângă tine?«

— »Da...«

— »...și nu m'ai urât?«

— »...Te-am iubit...«

Cei doi se priviră... Ceva se prăbușea într'un suflet...

Omul căzu, năruit la pământ...

Hohotind, zise:

— »Mă poți tu ierta?...«

Celălalt, cu lacrimi cristaline pe gene, îi puse mâna pe creștet, și-i zise încet:

— »...De vreme ce te iubesc...«

Al. Lascarov Moldovanu.

ANUL II.

Nr. 21

SIBIU,

24 Maiu

1931.

Ce spune sf. Ioan Gură de aur despre puterea dragostei creștine.

Ce sfaturi ne dă sf. Părinte pentru combaterea celor rătăciți (sectari) — nu cu violență, ci cu puterea dragostei să-i aducem la cunoștința adevărului.

Oastea Domnului are multe soiuri de criticanți. Unii, spre pildă, ne critică pentru că nu-i îmbălităm mereu pe sectari în foile noastre. Ar aștepta în fiecare număr să ne luăm la harță cu ei, folosind, firește, și hulele și vorbele aspre.

Tinem să spunem că noi ne avem și în privința aceasta metoda noastră, felul nostru de a lucra: în combaterea sectarilor noi folosim dulceața evangheliei; folosim dulceața dragostei creștine. Noi cu această metodă am putut face ceeace am făcut pentru combaterea sectarilor și îndreptarea celor rătăciți.

Această metodă ne-o recomandă și sf. Părinte Ioan Gură de aur în strălucita predică de mai jos, pe care o punem în fața criticanților noștri ca cel mai potrivit răspuns că sectarismul nu se combate cu violență, ci cu puterea dragostei creștine.

Și acum să ascultăm ce spune sf. Ioan Gură de aur:

»Slugii Domnului — zice ap. Pavel — nu i se cade să se sfădească, ci bland să fie cătră toți... cu blândeță certând pe cei ce stau împotrivă, poate cândva le va da Dumnezeu pocăință spre cunoștința adevărului!« (II. Tim. 2, 24—25).

»Dară ce? zici tu: dacă vrăjmașii noștrii sunt păgâni și de cei căzuți din dreapta credință, apoi nu trebuie a-i urî? A urî, da, însă nu pe dânsii, ci credința lor; nu pe om ci fapta lui cea rea, părerea lui cea greșită. Omul este lucrul lui Dumnezeu, pe când rătăcirea este lucrul diavolului. Așa dară să nu amesteci cele ale lui Dumnezeu cu cele ale diavolului.

Dealtfel și Iudeii erau blasfematori, prigoniitori și batjocuritori, și grăiau mii de rele de Hristos; dară oare pentru aceasta îi ură Pavel, el care iubea pe Hristos mai mult decât toți? Cătuși de puțin, ba încă îi și iubea, și toate le făcea pentru dânsii. Acum de pildă zicea: »Bună-voința ini-mei mele, și rugăciunea cea către Dumnezeu, pentru dânsul este spre mântuire«; iară altă dată spunea: »Că a-și pofti eu însu-mi a fi anatemă dela Hristos pentru frații mei.« (Romani 10, 1, 9 și 3).

»Deci ce? zici tu«; oare nu trebuie a urî pe cei nemernici? Nu a urî, ci a milui. Dacă tu îl vei urî, cum vei putea întoarce cu ușurință pe cel rătăcit? Cum te vei ruga pentru cel necredincios?

Dacă ar trebui să urâm pe cei necucernici și rătăciți, apoi cu trecerea timpului vom urî și pe cei păcătoși, și tot păsind înainte pe această cale vom ajunge și de despărțiti și de cei mai mulți din frați, sau mai bine zicând de toți, că nu este, iubișilor, nu este nimeni fără de păcat. Dacă ar trebui să urâm pe vrăjmașii lui Dumnezeu, apoi trebuie a urî nu numai pe cei nemernici, ci și pre cei păcătoși, — și astfel

vom deveni mai răi decât fiarele cele sălbaticice, respingând pe toți, și îngâñându-ne în prostia noastră ca și Fariseul cel din evanghelie.

Nu aşa însă ne-a poruncit Pavel, însă cum? »Sfătuți pe cei fără de rânduială, mânăiați pe cei puțini la suflet, sprijiniți pe cei neputincioși, fiți îndelung răbdători spre toți.« (I. Tesalonicieni 5, 14). »Dară, zici tu, ce înseamnă când tot el spune: »iar de nu ascultă cineva de cuvântul nostru prin epistolă, pre acela să-l însemnați?« (II. Tesal. 3, 14)

Dară tu nu tăcea, cele ce urmează după aceste cuvinte, ci le adauge aici. În adevăr că după ce apostolul a zis: »Să nu vă însotiți cu el« a adaos imediat: »Să nu-l socotiți ca pe un vrăjmași, ci să-l învățați ca pe un frate.« (II. Tesal. 3, 15).

Ai văzut că apostolul n'a poruncit de a urî pe om, ci lucrul lui cel rău și netrebnic? Căci lucrul diavolului este de a ne desbina între noi, și de aceia mult și-a bătut capul de a nimici dragostea dintre oameni, ca astfel să taie orice este de îndreptare, și pe acela de pildă să-l țină în rătăcire, iară pe tine să te țină în des-gust față de el, și astfel să se îngădească din toate părțile orice drum spre mântuire a aceluia.

Când și doctorul urăște pe cel bolnav, și fugă de el, iară cel bolnav disprețuiește pe doctor, apoi atunci când se va ridica din pat cel bolnav, dacă nici acesta nu cheamă la sine, pe acela, și nici acela nu se duce la acesta? De ce spune-mi, îl disprețuiești și fugă de el? Că este nevrednic? Apoi toc-

mai de aceasta trebuie a te aprobia și a-l vindeca, ca astfelui să ridici pe cel ce se găsește bolnav. Dară dacă poate are o boală care nu se poate vindeca, tu cu toate astea fă din parte-ți ceeace și-să pro-rocit să faci, fiindcă și Iuda era bolnav de o boală nevin-decabilă și totuși Dumnezeu n'a încetat de a-l îngriji. Deci, nici tu să nu încetezi de a te îngriji de el.

Chiar dacă poate ai încercat multe, și totuși n'ai putut să-l izbăvești și să primești plata celui izbăvit, totuși îl vei pregăti pe acela să-ți admire blândețea ta, și atunci întreaga ta slavă va trece de-a dreptul la Dumnezeu.

Chiar dacă ai face minuni,

chiar dacă ai învia morții, sau orice de acest fel, totuși nici odată nu te vor admira atât de mult păgâni și rătăcișii, ca atunci când te vor vedea bland, liniștit și purtându-te cu dulceață cătră dânsii. Nu mică este această virtute, fiindcă mulți se vor izbăvi cu desăvârșire de rele. **Nicic nu poate să atragă atât de mult ca dragostea.** Pentru acelea — vorbesc de semne și minuni — de multe ori te vor și invidia, pe când pentru dragoste te vor admiră și iubi, însă iubindu-te de sigur că în trecerea timpului vor iubi și adevărul. Dar dacă nu de îndată devine credincios, tu nu te minuna, nici nu te grăbi, nici nu cere toate deodată, ci lasă-l până ce te va lăuda, până ce te va iubi, și în trecerea timpului va ajunge și la aceasta.

Deci, așa dojenim noi pe fiii Elinilor (păgânilor): cu îngăduință, cu dragoste, căci dragostea este un mare dascăl, în stare de a întoarce pe cineva din rătăcire, de a-i preface viață, de a-l conduce spre Dumnezeu, și din piatră a-l face om. Si de voiești să afli puterea dragostei, apoi adă-mi aici un bărbat fricos și spărios, și temându-se până și de umbra lui, sau unul ne-nfrânat și iute la mănie, mai mult fiară decât om, desfrânat și nerușinat, și, în fine având cu sine toată răutatea, și predă-l în mâinile dragostei, înrodu-l zic în gimnastica ei, și iute vei vedea pe acel fricos și ne-ndrăsnă devenind bărbătos, mare de suflet, și cu ușurință îndrăsnind spre toate.

Deci fiindcă dragostea este creațoare a orice faptă bună, de aceia să o înfiltrăm în sufletele noastre, ca să ne aducă multe bunuri și veșnic să avem rodul ei îmbelșugat, veșnic înverzit și niciodată vestejit.

Câte ceva despre Ingeri.

Pe calendarul facerii lumii, cea dintâi filă este a Îngerilor. Dumnezeu »la început a făcut cerurile și pământul« (Cartea Facerii). Prin cuvântul »cerurile« totdeauna s'au înțeles puterile cerești: lumea nevăzută a Îngerilor.

Sfânta Tradiție, întru totul la fel cu Scripturile sfinte, fixează prin cel dintâi articol al Simbolului Credinței aceiaș învățătură: »făcătorul cerului și al pământului«. Întâi deci: Cerul.

Mărturisirea dreptei credințe arată pe Tatăl făcând din neființă cetele îngerești (nouă cete împărțite în trei trepte), cari sunt duhuri. După harul ce li s'a dat, Îngerii cunosc deplin voia lui Dumnezeu.

A venit însă o clipă — și Scriptura ne învață limpede aceasta, când Lucifer, o căpe-

tenie de înger, s'a răzvrătit. Mândria de a lua locul »făcătorului« l'a făcut să cadă din har. Si odată cu el, toți adepții lui au fost aruncați din »Ceruri«. Astfel a devenit Satan, »înger de lumină« (2 Cor. 11, 14). Tatăl tuturor mincinoilor și »începătura păcatului« în lume. Clipa căderii îngerilor răi trebuie să fi fost după creearea omului întrucât Dumnezeu spune, în Cartea facerii, la sfârșitul lucrării Sale, deci după ce a făcut pe om: »Si a văzut Dumnezeu că lumea era bună și s'a odihnit de toată lucrarea Lui«. Înșelarea Erei de către șarpe este cea dintâi lucrare a lui satan în lumea văzută.

Poate că chiar îndată după facerea omului și întitularea lui ca rege al făpturilor, diavolul s'a răzvrătit. »Cum? cel

din urmă dintre creații, va fi zis satan, să fie regele firii?». Și de atunci, de când a strecut păcatul în cei dintâi părinți ai neamului omenesc și până azi, îngerul cel rău cu legiuile lui, face tot ce îi stă în putință de a opri pe om ca să reia locul din Slava în care a fost cândva Lucifer, zălogindu-l peirii (I. Petru 5, 8).

Să ne întoarcem acum puțin la menirea îngerilor.

În Cartea Apocalipsei îi vedem laudând pe Dumnezeu și slujindu-l. (Apoc. 8, 3—4). Ei sunt deci laudătorii Celui prea Înalt și Slujitorii Tronului.

Dar îngerii sunt și povătiorii noștri pe calea măntuirii. Pe oamenii Vechiului Testament îi învățau legea. Pe profeti îi învățau cu privire la viitor (Vezi Catehismul). Pe păstorii i-a luminat asupra nașterii Măntuitorului (Luca 2, 8—18). Pe pruncul Isus l-au ferit de mânia lui Irod (Matei 2, 13). Pe Petru l-au scos din temniță (Faptele 12, 8—12).

Deasemenea îngerii ne sunt dați ca strajă. Se pomenește în Scriptură și în Sf. Tradiție de păzitori ai cetăților, ai bisericilor ai oamenilor. »El va porunci îngerilor săi să Te păzească în toate căile Tale și te vor duce pe mâni ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vre-o piatră« (Ps. 91, 11). Despre prunci, Măntuitorul spune: »îngerii lor văd pururea față Tatălui Meu în Ceruri«.

Fiecare dintre noi avem un înger păzitor. Marele propovăduitor al lui Isus în Indii: Sundar Singh, povestește cum l-a apărat o armată de îngerii. În peștera unde îl surghiuniseră Indienii s-au năpustit odată, cu ciomege, băstinașii și cu preotul brahman. Când s-au apropiat însă de ușa peșterii s-au însărcinat de oștirea îmbrăcată în haine de lumină care păzea pe cel închis. Și s-au întors înapoi. A doua zi venind din nou, de data aceasta fără gând de a-l omorâ, îl

întrebă asupra oastei aceleia care-l păzea. Pentru ucenicul Domnului nu a fost nevoie să-și vadă apărătorii cerești. Prin credință îi știa cu el: erau îngerii!

În 8 Noemvrie 1913 un ofițer din Praga stătea pe puntea unui vas de război. La un moment dat el fu strigat tare și pe nume. Se întoarse. Dar nu văzu pe nimeni. În clipa aceia căzu, drept în locul în care fusese, o bară de fier, care dacă l-ar fi găsit în acel loc, îl ucidea.

Îngerul păzitor îl strigase spre a-l apăra dela moarte.

Acest înger stă, necontenit lângă noi cătă vreme iubim din tot cugetul și din toată inima noastră pe Domnul. Când nu-l mai iubim pe Dumnezeu, Solul Lui ne părăsește și în locul vacanță vine solul lui Satan care abia aşteaptă.

Când moartea ne surprinde despărțiti de îngerul nostru bun, și în tovarășia celui rău omul e pe veci pierdut.

Să ne însemnăm însă că Satan nu poate intra în inima noastră cu sila. Deși vrea — *nu poate*. El ne ademenește însă cu ispita. Această ispita nu e fără stirea lui Dumnezeu. Și mai ales ceiace trebuie să știm, e că nimănuil nu i se dă o ispita fără să i se de-a și putere de sus de a birui (I Cor. 10, 13). Îngerul cel bun ne ajută în multe feluri. Și unul din aceste chipuri de a ne ajuta este și taina Sf. Impărtășanii pe care ne-o îmbie. Căci hrana îngerilor — singura hrană a sufletului — este Trupul și Sângele lui Isus. Sf. Tradiție mărturisește că unii dintre Sfinți — cazul sfântului Onufrie — au fost împărtășiti din potirul îngerilor.

Noi, ostașii Domnului, să nu uităm că trămbișii judecății lui Hristos sunt îngerii. Precum trămbișii Învierii — tot ei sunt! Deci să avem atenție urechile noastre duhovnicești spre goarna Cerului!

I. Gr. Oprisan.

Ce face omul la betie.

Era odată un călugăr cernic și drept.

Diavolul își puse în gând să-l ademenească la păcate.

Îl supăra în toate chipurile, până ce odată bietul pustnic zise: »Ce ceri dela mine, dia-vole, ca să mă lași în pace?«.

— »Să te duci, pustnice, în sat și să omori un om!«.

Să scărbit rău pustnicul de cererea diavolului și nu s'a învoit; iar diavolul a încercat să-l supere și mai rău.

A doua zi i-a cerut diavolul și mai puțin: »Să te duci pustnice și să aprinzi o casă!«.

Pustnicul nu s'a învoit nici cu asta.

Satana a lăsat-o atunci și mai ieftin: »Să te duci în sat și să furi ceva!«.

Nici la asta nu s'a învoit pustnicul nostru.

În urmă i-a cerut pustnicului și mai puțin: »Să te îmbeți pustnice, odată!«.

Ca să scape de necazurile și amărciunile ce i le făcea, s'a gândit pustnicul că asta o poate face mai ușor; nu e mare

lucru; o să se îmbete liniștit și o să se culce.

Și s'a dus în sat și s'a îmbătat. Apoi s'a dus să se culce în casa unui om. Dar a băgat de seamă că omul avea niște bani într-o ulcică, în dulapul din perete; și în beția lui, s'a apucat să fure banii.

Omul băgă de seamă și ceru pustnicului banii. Călugărul aprins de beție cum era, a început să facă zarvă mare și din ceartă în ceartă, ridică toagul și dete una bună omului în cap, de-l omorî pe loc.

În urmă, întrând spaimă în el, că-l vor bănuia, că el e omorâtorul, a aprins casa peste mort, ca să ardă și să nu știe nimeni, cum a pierit omul.

Vedeți unde l-a dus beția? În trezie, pustnicul n'ar fi făcut pentru toată bogăția lumii, nici una din aceste ticăloșii, iar în beție, le-a făcut pe toate, una după alta.

Ce a făcut pustnicul odată, de a rămas poveste, o fac toți oamenii cari beau, zi cu zi, ceas cu ceas, și dacă nu le fac tocmai aşa, fac alte neleguiuri.

Spicuri din scrierile Sf. Părinți.

Cum moare cel credincios.

Chinurile, ce-i torturăzează pe cei păcătoși în ora morții, nu-i muncesc și pe cei drepti; iar sufltele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu și nu se va atinge de dânsela nimenea (Ințelep. 3, 1). Credinciosii nu se intră într-oasă de cuvântul: „pleacă” ce însărcină așa de tare pe fii lumii. Credinciosii nu se vor întări, când vor trebui să părăsească bunurile lumi și acesteia, fiindcă niciodată nu și-au legat inima de ele, știind că vor avea avuție în ceriuri, mai bună și stătătoare (Evrei 10, 34). Aceia, cari în viață s-au îndatinat a zice: Dumnezel meu și Tatăl meu! vor repeti-o aceasta la moarte cu o mai mare măngăiere și cu o mai mare îndestulire.

Cine moare în dragoste față de Dumnezeu, nu se amărește pentru durerile, ce i-le aduce cu sine moartea! Ba acestea sunt chiar plăcute, deoarece se gândește, că viața lui e pe sfârșite și astfel nu-i mai rămâne vreme să-l vătene pe Dumnezeu cu alte păcate.

Și așa moare cel credincios cu cuvintele: Cu pace împreună mă voi culca și voi adormi (Ps. 4, 8). O, ce bine te simți, dacă te lași să mori liniștit în brațele lui Isus Hristos, care ne-a iubit până la moarte și care a voit să sufere o moarte amară, spre a ne căstiga o moarte dulce și măngăitoare! Credinciosul moare în brațele Celui ce-l chiamă la el cu dulcile cuvinte: Vino, slugă bună și credincioasă!

Se povestește, că un vânător a aflat pe un sihastru fugit de lume, care trăgea de moarte și cu toate acestea cântă.

»Cum poți tu să cânti în starea aceasta? îl întreabă vânătorul.

»Frate, răspunse sihastrul, între mine și Dumnezeu nu este nimic, decât zidul corpului meu. Acum văd că zidul acesta se dărâmă, închisoarea se prăbușește, iar eu mă duc să-l văd pe Dumnezeu și să fiu cu El; aceasta mă bucură și de aceia cântă.«

(Din sf. Părinți și din Viețile Sfinților).

(Fericitul Augustin).

,Iubește pe Dumnezeu și fă ce-ți place“...

Iubește pe Dumnezeu și fă ce-ți place. Cel ce intră într-oasă de cuvântul: Cum moare cel credincios cu cuvintele: Cu pace împreună mă voi culca și voi adormi (Ps. 4, 8). O, ce bine te simți, dacă te lași să mori liniștit în brațele lui Isus Hristos, care ne-a iubit până la moarte și care a voit să sufere o moarte amară, spre a ne căstiga o moarte dulce și măngăitoare! Credinciosul moare în brațele Celui ce-l chiamă la el cu dulcile cuvinte: Vino, slugă bună și credincioasă!

Iubirea către Isus Hristos îi pune pe cei ce-l iubesc într-o totală nepăsare față de toate; încât lor totul li-e egal: dulce sau amar; nimic nu vreau ce place lor, ci tot ce place lui Dumnezeu. Cu aceiași liniște întreprind lucruri plăcute, ori neplăcute; le ajunge dacă plac lui Dumnezeu.

Cel ce caută numai mulțumirea Celui iubit, e mulțumit cu toate ce mulțumesc pe Cel iubit. Această putere o are însă numai iubirea cea tare; ea face să uităm toate foloașele și îndreaptă toate gândurile să fim spre plăcerea Celui iubit.

Iată dar care trebuie să fie unicul scop al tuturor gândurilor, lucrărilor, poftelor și rugăciunilor noastre: să plăcem lui Dumnezeu. Să-l iubim din tot sufletul nostru, căci iubindu-l vom face tot ce place Lui și vom merge pe urma voinței Lui.

(Fericitul Augustin).

O, cât ai suferit!...

O, cât ai suferit
Pe cruce răstignit,
Ca să ne izbăvești
Din moartea cea de veci.

O, cât ai suferit,
Pe cruce răstignit,
Din moarte ne-ai scăpat,
In veci, filăudat.

Pe Cruce răstignit
O, Miel neprihănăit,
Murind pentru păcat,
Păcatul, ne-ai iertat.

Pe Cruce răstignit,
O, mult Tu ni-ai iubit,
Ajută-mă de-acum
Să merg pe-al vieții drum.

I. Marini, înv.-ostaș.
Săsciori-Alba.

În Oaste au mai intrat:

Din Intors.-Buzăului (j. Brașov): Gheorghe Baciu, Ion Alexe Tohăean, Gheorghe Bobeș și soția Eufrosina, Neculai A. Mazere și soția Maria.

Din Valea-Satului (j. Vaslui): Dumitru Zăporojan și Gheorghe Afrașine.

Din Nădlac (j. Arad): Sintioana Otlacan n. Precupași și Ecaterina Stroia.

Ca foarte potrivite premii școlare

recomandăm dlor învățători și dlor profesori de religie cărțile dela Oastea Domnului; în special 3 din ele.

Dl priministru, N. Iorga, care ține și ministerul școalelor a dat un bun ordin pentru reîntroducerea premiilor școlare în toate școlile din țară.

Premii școlare își au însemnatatea lor; în special premiiile cărților bune.

Se împart însă ca premii foarte multe cărți slabe — impuse de cei interesați — care strică tot rostul premiilor școlare. E mare lucru să da-i în mâna elevului o carte de merninde pentru minte și suflet.

In acest scop, noi recomandăm cărțile religioase dela Oastea Domnului, cari s-au aderit a fi cărți de primenire sufletească.

In special recomandăm cărțile:

100 pilde și istorioare religioase, cu 23 chipuri și material foarte potrivit și atrăgător; cu prețul de numai 12 Lei.

La picioarele Stăpânului meu, carte apostolului Sundar Singh, care e plină cu istorioare frumoase și potrivite. Ilustrată frumos (15 Lei).

Din pildele Mântuitorului, tâlcuirea celor mai frumoase pilde din evanghelie, cu chipuri (15 Lei). Se pot da ca premii și cărțile: Corabia lui Noe (15 Lei), Fiul cel perdut (15 Lei) și celealte; foarte frumos ilustrate.

Ce bucurie vor face elevii, părinților ducându-le acasă astfel de cărți frumoase și folositoare!

Mulți din învățători au comandat anii trecuți aceste cărți pentru premii școlare și au fost foarte mulțumiți de bunul lor serviciu!

Rugăm pe toți prietini Oastei Domnului, să stărue și pe calea aceasta pentru răspândirea cărților religioase în popor.

Lumină și întuneric.

Două puteri joacă un mare rol în viața oamenilor: Lumina și întunericul. Noi vietim sau în lumina dumnezeiască sau ne aflăm sub stăpânirea răului.

Fiecare plantă doare lumina și își îndreaptă fața ei spre soare. Fără razele lui ea se pipernicește și se prăpădește. În lumina soarelui crește și înfloresc. Așa este și cu fiecare suflet omenesc, o arzătoare dorință după lumină, după soare și după fericire. Si în vremurile noastre grele de acum la mulți oameni se vede o sete mare după lumină. Dar cu durere spunem că unii rătăcesc în căutarea lor. Unii din ei cred că lumina și fericirea o găsesc în plăcerile pământești, în mâncare, băutură și desfătări, alții își pun nădejdea în știință, care iese din creerul lor. Dar nu peste mult timp se văd înselați.

Adevărată lumină este numai la Hristos. »Întru dânsul viață era și viață era lumina oamenilor. »Era lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul ce vine în lume.« (Ioan cap 1 vers 4 și 9).

Oameni se tem de această lumină îndată ce aud de ea. Ei fug de ea, după cum odinoară primii oameni s-au ascuns de către fața lui Dumnezeu. (Facere cap 3 vers 8). Înainte de a păcatui Adam și Eva puteau sta înaintea lui Dumnezeu. Acum se temeu, pentru că păcatul îi acuza. Si astăzi oamenii se feresc de lumina dumnezeiască căci își dau seama de păcatele lor și nu vor să fie osândiți. »Iar aceasta este judecata, că lumina a venit în lume și au iubit oamenii mai mult întunericul decât lumina, că erau faptele lor rele. Că tot celce face rele, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu se

vădească lucrurile lui.« (Ioan cap 3 vers 19 și 20).

Ce folosesc oamenii dacă părăsesc lumina? Își trag o-sânda! Căci trebuie să moară în păcatele lor și să apară cu ele în fața dreptului Judecător care pedepsește și condamnă orice nelegiuire. Cine nu vrea să vie acum la lumină acela nu va avea loc în casa Tatălui ci în focul de veci. Si cât de fericiți sunt oamenii cari descaușă din lanțul păcatelor aleargă la Mântuitorul! Întrădevăr El luminează puternic interiorul nostru și curăță toată fărădelegea. Atunci inimile noastre sunt cuprinse de dragoste. Sa fără de margini, care-ne-a fost arătată chiar și pe Cruce prin cuvintele: »Părinte iartă-le lor că nu știu ce fac.«

Dragă cetitorule, îl cunoști tu pe Isus Hristos ca un Mântuitor al tău? Dragostea Lui prețuiește pentru tine mai mult decât toată strălucirea și bogăția lumii acesteia? Lucrezi tu cu harul. Lui pentru mântuirea sufletului tău? Dacă nu, părăsește acum întunericul păcatului și aleargă la El, adevărată lumină, »multămind Tatălui care te-a învrednicit să ai parte de moștenirea sfintilor în lumină și izbăvin- du-te de supt puterea întunericului te-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui.« (Colos. cap 1 vers 12 și 13).

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Grupul București

(Raportul Nr. 52).

Ultimele 6 adunări au avut loc la Căminul cultural Cărămidari (biserica Părintelui Păunescu) Lunii seara de la 8—9 și la sediul Oastei (casa parohială a Părintelui Comana, Biserica Sf. Apostoli, strada Sf. Apostoli).

Fratele Oprisan a predicat despre dogma Sfintei Treimi și a Îngerilor.

În ce privește învățătura despre »un singur Dumnezeu, preamărit în trei fețe«, purtătorul nostru de cuvânt a adus în sprijin următoarele mărturii ale Scripturii. »Să facem pe om după chipul și asemănarea noastră« (Gen. 1, 26, 27); »Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Savaot« (Isaia 6, 3); »Iată că Adam s'a făcut ca unul din noi« (Gen. 3, 24). Iar când se vorbește despre Turnul Babel zice Domnul: »Să ne coboram și să le amestecăm limbile«. Din aceste mărturii ale Vechiului Testament ne încreindințăm că e vorba de cele trei persoane ale Dumnezei. În Noul-Testament sunt și mai multe dovezi. A se vedea textul de la Matei 28, 19; Ioan 14, 16—26; I. Ioan 5, 7. »Trei sunt cari mărturisesc în Cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul sfânt.« Să ne amintim că Treimea se vede la Botezul Domnului și la Schimbarea la Față.

Sfânta Tradiție ne păstrează mărturia de la întâiul Sinod ecumenic când Sf. Spiridon a dovedit rătăcitului Arie cu o căramidă adevărul Sfintei Treimi. În momentul când a ridicat căramida în sus s'a făcut o minune: focul s'a ridicat spre cer, apa a căzut la pământ iar lutul a rămas în mâna sa.

Dar firea însăși ne povătuiește spre această învățătură a Treimei sfinte.

Întinderea văzduhului e una dar are trei măsuri: lungimea, înălțimea și lățimea. Pomul este unul dară are rădăcină, tulipină și coroană. Soarele unul singur este, dar dă căldură, lumină și putere de vindecare. Si sufletul este unul și totuși are înțelegere, simțire și voință! Pretutindeni treimea!

Fratele Al. Lascarov-Moldovanu a vorbit despre adevărată sărbătorire a zilei de zece Mai: o sărbătorire națională dar nu cu vorba ci cu fapta de iubire creștină. Un cetățean al cercului trebuie să fie cel mai bun cetățean al Patriei pământene.

Oastea a eșit în propagandă în primăvara aceasta în satul Progresul și Sărulești. În curând va merge la Fundeni.

Se fac comunicări regulat. Si cântări de slavă lui Dumnezeu.

Secretariatul Oastei.

Din Gugești – Fălcu.

Noi ostașii Domnului din comunele Gugești și Botești–Fălcu, am fost în ziua de 26 Aprilie în propagandă religioasă în comuna Știoboreni din jud. Vaslui.

Am plecat des de dimineață 8 frați și surori și ajungând în numita comună am luat parte la serviciul divin din sfânta biserică. După masa ne-am adunat la fratele Mihailescu unde am luat masa. După masa ne-am adunat la fratele V. Codreanu unde au venit mai mulți frați ostași de acolo precum și mai mulți creștini. S'a ceteit din Biblie, s'a cântat: Hristos a înviat, Bate Domnul, Răstignirea; În vierea lui Hristos, Imnul sf. Gheorghe, Imnul sf. Constantin și Elena și alte cântări religioase. S'a mai ceteit apoi din cartea cu Oastea Domnului.

După un timp de 3 ore în care ne-am veselit duhovnicește, ne-am despărțit cu dorința de a ne mai întâlni la astfel de petreceri duhovnicești.

Gh. S. Țidrea, ostaș, Gugești.

La Codlea (j. Brașov).

În comună Codlea (jud. Brașov, la stârinițele preotului Gh. Fl. Preșmăreanu — a luat ființă Oastea Domnului cu un număr de 35 membrii.

E de dorit ca lucrul început să-și dea roadele sale, putând căstiga cât mai multe suflete sub steagul Oastei Domnului.

Ostași Domnului din Rapolt și jur (jud. Hunedoara) vor avea o întrunire în comuna Rapolt în ziua de 1 Iunie cu un program religios bogat. Sunt rugați a lua parte cât mai mulți ostași și doritori de a petrece câteva momente de recreare sufletească.

În Oaste au mai intrat:

Din Fărling (j. Severin): Petrica Tulbure, Mărtinuț Ioan, Beg Ion.

Din Tău (jud. Târnava-mică): Achim Marcu lui Tudor, cântăreț și soția Paraschiva.

Din Cojvana (jud. Suceava): Gheorghe Pascari și soția Marta, Gheorghe Gurău și soția Paraschiva și fica Dominica, Gheorghe Cârcu și soția Maria și fii Irina și Vasile și mama lor Irina, Gavril Tamășcu și soția Todosia, Gavril Rusu și soția Sofronia, Gavril Flutur și soția Todosia, Constantin Rusu și soția Marioara și fiul Gheorghe, Gheorghe Pățul și soția Sofronia și fiul Gheorghe, Ioan Cârcu și soția Eudochia, Vasile Moroșan și soția Rahila, Roman Pușcă și soția Garofila, Casandra Rușcă, Luca Moroșan și soția Paraschiva, Niculae Puiu și soția Casandra, Ioan Senocean și soția Casandra și fiul Petrea, Gheorghe Telehoi și soția Nastasia, Todosia Negrușeri, Petrea Jucan, Iacob Ciuhan, Samoil Borgovan, Palaghia Flutur, Ioan Tică, Magdalina Boca, Casandra Șirbu, Maria Flutur, Magdalina Soldan, Magdalina Gurău, Stefan Rusu și Gavril Savu.

Din Dimitrești (jud. Ismail): Emilian Zbârciog și soția Eufrosina, Stefan E. Zbârciog și soția Evdochia. Din Lugoj: Ioan Ardelean și soția Eva și fii Iosif, Filip cu soția Ana.